

Hồi 44

Nghĩa Nặng Tình Thâm

Tiếng động thật khẽ nhưng gã giáo đồ vẫn bật đứng lên. Y bước về phía bậc tam cấp. Một bóng người vận hắc y dạ hành lướt qua trước mặt gã.

Gã thét lên:

- Ai ?

Lời còn chưa tan khỏi miệng thì gã đã hứng trọn một đạo chưởng kinh vào đúng vùng thượng đẳng. Gã bắn đi, va lưng vào vách thạch lao.

Gã giáo đồ chỉ kịp kịp oằn người rồi nằm bất động. Hắc y nhân không bỏ phí khoảnh khắc nào mà xăm xăm lướt luôn vào trong đại lao. Y đến thẳng khu đại ngục giam Ngọa Long Tiên Sinh và Âm Ma Khan Tiểu Hồng.

Đang ngồi kiệt đà, mặt trầm cảm, Ngọa Long Tiên Sinh mở mắt nhìn lên. Lão tiên sinh chạm ngay vào ánh mắt sắc xảo của hắc y nhân. Y ra dấu, rồi quay trở ra lấy chìa khóa mở đại ngục.

Ngục thấy vừa mở ra thì Ngọa Long Tiên Sinh và Khan Tiểu Hồng len ra.

Khan Tiểu Hồng hỏi:

- Xin mạo phạm hỏi tước danh của tôn giá ?

Hắc y nhân nhìn nàng:

- Phu nhân muốn biết tên tôi lắm à ?

Khan Tiểu Hồng ngớ người khi nghe giọng nữ nhân thật thánh thót. Nàng ngập ngừng hỏi:

- Cô nương ...

- Chuyện khá dài dòng. Chúng ta rời khỏi đây rồi hãy nói.

Nàng nhìn lại Ngọa Long Tiên Sinh:

- Tiên sinh ... Mời.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn nàng:

- Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, cô nương hãy bảo vệ cho Khan phu nhân.

- Tiên sinh yên tâm. Tất cả mọi người sẽ rời khỏi đây.

- Cô nương hãy hứa với lão phu đi. Nếu cô nương không hứa thì lão phu sẽ không đi.

Nàng gắt giọng hỏi:

- Sao tiên sinh lại không đi ?
- Ở ...

Ngọa Long Tiên Sinh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì lão phu biết mình phải đi đâu.
- Tiên sinh định đi đâu ?
- Lão phu chưa thể nói với cô nương điều đó được.

Ngọa Long Tiên Sinh bước lại bên Khan Tiểu Hồng. Lão nắm lấy tay Khan Tiểu Hồng, trang trọng nói:

- Phu nhân bảo trọng.

Ngọa Long Tiên Sinh vừa nói vừa viết vào lòng bàn tay Khan Tiểu Hồng chữ “biệt”.

Lão quay lại nhìn nữ lang:

- Cô nương hứa với lão phu chứ ?

Nàng gật đầu.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu:

- Thế thì chúng ta đi. Nhưng trước hết lão phu muốn đưa cô nương đến nơi này trước.

Nữ lang nhú mày:

- Có phải tiên sinh định đưa tôi đến ... đến ...

Nàng ngập ngừng. Ngọa Long Tiên Sinh khẽ gật đầu:

- Cô nương ắt rất thích đến nơi đó. Nơi mà Mộng Thiên Kiều Cung Chủ gửi thân.

Ánh mắt tinh anh của nữ lang bỗng chốc nhòa đi như có một màn nước mắt che phủ.

Nàng xúc động nói:

- Đa tạ tiên sinh.

Ba người rời đại lao. Nữ lang, Khan Tiểu Hồng và Ngọa Long Tiên Sinh quá quen thuộc địa hình ở đây nên chẳng khó khăn gì để đến được nơi cần đến.

Nấm mộ đất được phủ một lớp cỏ vàng úa trông thật tiêu điều, toạ lạc trên một khoảng đất trống khô cằn, chung quanh rải rác những hòn đá. Nếu nhìn kỹ mới thấy những hòn đá kia được xếp có chủ đích.

Ngọa Long Tiên Sinh nói với nữ lang:

- Người nằm dưới mộ này chính là Cung Chủ Mộng Thiên Kiều.

Nữ lang lắng nghe Ngọa Long Tiên Sinh nói. Anh mắt của nàng chột trở nên xa xôi, mơ hồ khi nhìn nắm mộ đất đỏ. Nàng bước đến trước nắm mồ của Cung Chủ Di Hoa Cung:

- Nghĩa mẫu ... Hoa Hoa đã đến với người đây.

Mộng Hoa Hoa lật tấm khăn che mặt rồi quỳ xuống trước nắm mộ đó:

- Nghĩa mẫu. Con đã đến với người đây.

Ngọa Long Tiên Sinh buông một tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống đất. Nỗi đau khổ của Mộng Hoa Hoa khiến Khan Tiểu Hồng cũng không đành lòng được. Nàng bước đến quỳ bên cạnh Mộng Hoa Hoa.

Khan Tiểu Hồng nhỏ giọng khẩn:

- Cung Chủ ... Dị Thần Giáo có tội với người.

Nàng nói xong, hành đại lễ.

Hai hàng lệ ngọc trào ra khóe mắt của Mộng Hoa Hoa. Nàng trang trọng khẩn:

- Nghĩa mẫu ... Dị Thần Giáo phải trả cái hận này cho dù với bất cứ giá nào. Con đã đến Dị Thần Giáo thì buộc giáo đồ của Dị Thần Giáo phải chết bởi kỳ chiêu sát thủ của Di Hoa Cung.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh nhìn nàng. Lão khẽ nói bằng chất giọng thật từ tốn ôn nhu:

- Hoa Hoa ... Ai cũng có số có phần. Kẻ gieo oán thì phải trả oán. Ngày Cung Chủ bị kiếp họa, lão phu chẳng làm gì được. Nay lại nhận ân nghĩa của cô nương, lão phu nguyện ở lại đây chăm sóc cho Cung Chủ.

Hoa Hoa nhìn lại Ngọa Long Tiên Sinh:

- Tiên sinh ... Lúc sinh thời, nghĩa mẫu luôn nhắc đến tiên sinh.

- Lão phu có lỗi với Cung Chủ.

Gia Cát Thượng Quan đến quỳ trước mộ phần của Mộng Thiên Kiều. Lão nhìn nắm mộ đất:

- Thiên Kiều. Ta biết kiếp này không thể trả được nợ cho nàng. Kiếp sau gặp lại, ta sẽ trả.

Hoa Hoa nhìn Gia Cát Thượng Quan, nói:

- Tiên sinh. Khi nghĩa mẫu rời Di Hoa Cung đến tổng đàn Dị Thần Giáo đã có chỉ huấn với tiểu nữ.

- Cung Chủ đã nói gì ?

- Nếu như nghĩa mẫu đến đây mà ba ngày sau không quay về, khu vườn thượng uyển bỗng chốc tàn úa thì tiểu nữ phải thân hành xâm nhập vào Dị Thần Giáo để cứu tiên sinh.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh buông một tiếng thở dài nghe thật là ảo não. Lão nhìn nắm mộ của Mộng Thiên Kiều, từ tốn nói:

- Thiên Kiều ... ta mắc nợ nàng quá nhiều. Ta sẽ ở lại đây để trả cho nàng những món nợ đã vay.

Mộng Hoa Hoa toan lên tiếng thì có năm người đồng loạt xuất hiện. Năm người đó là Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng trong lối Dị Thần Giáo Chủ Cừu Thiên Nhậm, Hoạt Diêm La Linh Chấn Kỳ, Hắc Bạch Thần Quân và Độc Chủ Hành.

Tôn Đình Thượng cất tiếng nói:

- Các người có thể rời đại lao nhưng không thể rời khỏi tổng đàn Dị Thần Giáo. Ở đây chỉ có một nắm mộ của Mộng Thiên Kiều, Cung Chủ Di Hoa Cung chắc cô đơn lắm. Có lẽ cần phải có thêm những nắm mộ nữa. Trong những nắm mộ mới chắc chắn phải có nắm mộ dành riêng cho Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu, từ tốn nói:

- Lão phu có thể ở lại đây làm người giữ mộ phần cho Di Hoa Cung Chủ nhưng Mộng Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng phu nhân thì không thể ở lại được.

- Bốn tọa không cho họ đi thì họ đâu có đi được.

- Lão phu biết Giáo Chủ sẽ không cho họ đi nên lão phu đã có sự chuẩn bị từ trước để đưa họ đi.

Tôn Đình Thượng cau mày:

- Lão đã mất hết võ công rồi, đâu thể thi thố bản lĩnh để đưa hai người này đi. Cho dù lão có võ công như xưa cũng chưa hẳn đã đưa được họ đi. Một mình lão làm sao đối địch với bốn tọa và Tứ Thiên.

- Lão phu quả là đã mất hết võ công nhưng trận pháp thì vẫn còn huyền diệu lắm.

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt:

- Lão quỷ định dùng trận pháp ?

- Lão phu đã có dụng ý từ trước.

Ngọa Long Tiên Sinh vừa nói vừa nhặt một hòn đá. Lão lắc cổ tay bắn hòn đá ra, xếp ngay vào vị trí đã ấn định sẵn.

Bầu trời bất chợt tối sầm lại, cùng với những luồng cuồng phong dữ dội và sấm động ầm ì. Khoảng không trước mắt Khan Tiểu Hồng và Mộng Hoa Hoa chớp mắt đã thay đổi hoàn toàn. Hoa Hoa gần như không còn tin vào mắt mình nữa. Trong màn khói mờ mờ mịt mịt như có một dãy Thái Sơn trùng trùng điệp điệp che kín nàng và những đại cao thủ Dị Thần Giáo.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn lại Mộng Hoa Hoa:

- Cô nương và Khan Tiểu Hồng phu nhân nhắm mắt lại và theo hướng bắc đi tới ba bộ, rồi rẽ trái năm bộ, mở mắt ra sẽ thấy quan lộ.

Mộng Hoa Hoa hỏi:

- Tiên sinh không đi theo với chúng tôi sao ?

- Lão phu đã nguyện ở lại đây chăm sóc nắm mộ của Di Hoa Cung Chủ Mộng Thiên Kiều. Với lại, một mình Khan Tiểu Hồng phu nhân thì cô nương có thể chu toàn được. Còn với hai người đều bị phế võ công thì càng bất lợi hơn trên đường bôn tẩu.

Khan Tiểu Hồng nói:

- Tiên sinh phải đi với chúng tôi.

- Phu nhân đừng lo cho lão phu. Sống chết đều có định số cả mà. Phu nhân bảo trọng. Theo sự tình này thì lão phu đoán chắc Cửu Thiên Nhậm đã gặp đại họa rồi.

Mộng Hoa Hoa nheo mày:

- Lão tặc đó đã bị tiên sinh giam vào trận pháp ?

Ngọa Long Tiên Sinh vuốt râu:

- Hai người mau sớm lên đường đi.

Ngọa Long Tiên Sinh nhìn vào trận pháp Ngũ Hành Thái Sơn. Màn sương khói lúc đầu còn dày, che kín cả tầm mắt của Khan Tiểu Hồng và Hoa Hoa nhưng lần hồi nó đang mỏng dần đi.

Ngọa Long Tiên Sinh hỏi thúc:

- Hai người mau đi đi.

Hoa Hoa lưỡng lự:

- Tiên sinh ...

Gia Cát Thượng Quan gắt giọng nói:

- Một người không bằng trăm họ đâu. Hạ Quân Bình rất cần cô nương và phu nhân. Hai người bảo trọng.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Tiên sinh bảo trọng.

Nàng nhìn lại Khan Tiểu Hồng:

- Phu nhân ...

Khan Tiểu Hồng nấn ná, ngập ngừng nói với Gia Cát Thượng Quan:

- Tôi sẽ nói sao với Hạ công tử đây ?

- Phu nhân chỉ cần chìa bàn tay của phu nhân cho Quân Bình thấy, Quân Bình sẽ biết.

Gia Cát Thượng Quan lại liếc về phía trận pháp:

- Hai người mau đi đi.

Khan Tiểu Hồng xá Gia Cát Thượng Quan:

- tiên sinh bảo trọng.

Ngọa Long Tiên Sinh khoát tay:

- Khỏi lo cho lão phu.

Chờ cho Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng theo sự chỉ dẫn của mình bước vào trận pháp, Ngọa Long Tiên Sinh mới dụng tiếp thuật lập trận đồ. Lão dùng những hòn đá chất thành một dãy che chắn hướng đào thoát của Mộng Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng rồi bình thản ngồi kiết đà bên nắm mộ của Mộng Thiên Kiêu.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, bầu trời bừng sáng trở lại từ hướng của Tôn Đình Thượng và Tứ Thiên. Nhưng hướng bắc thì lại có một trận pháp khác với năm ngọn Ngũ Hành từng từng che chắn.

Gia Cát Thượng Quan nhìn Tôn Đình Thượng ôn nhu nói:

- Lão phu chờ Giáo Chủ đã lâu.

Tôn Đình Thượng chấp tay sau lưng, bước đến đối mặt với Gia Cát Thượng Quan.

Lão gằn giọng nói:

- Hai ả kia trốn đâu rồi ?

Gia Cát Thượng Quan chớp mắt:

- Lão phu không ngờ chỉ trong ba ngày mà Giáo Chủ đã tinh thông trận pháp Ngũ Hành.

Ngọa Long Tiên Sinh vừa nói vừa ôm quyền xá Tôn Đình Thượng:

- Bội phục ... bội phục ...

- Đừng nhiều lời, hãy trả lời câu hỏi của bốn toạ.

Ngọa Long Tiên Sinh nhượng mào:

- Người hỏi là lão phu còn người trả lời phải là Giáo Chủ.

- Lão chẳng có cơ hội được hỏi bốn toạ đâu.

Ngọa Long Tiên Sinh vượt râu:

- Giáo Chủ sao khó quá. Lão phu tò mò thì phải hỏi thôi. Không biết phía sau khuôn mặt của Giáo Chủ là ai nhỉ ?

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt:

- Lão nói nhăng nói cuội gì vậy ? Hai ả kia ở đâu ?

Không màn đến câu hỏi của Tôn Đình Thượng, Ngọa Long Tiên Sinh tiếp tục hỏi:

- Võ công của Di Thần Giáo Chủ thì cao thâm khó lường nhưng trận pháp lại chẳng am tường một chút nào cả. Một người am tường trận pháp Ngũ Hành Thái Sơn, hoá giải trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thì người đó phải có kiến văn uyên bác không sao lường được.

Ngọa Long Tiên Sinh vượt râu, nhìn thẳng vào Tôn Đình Thượng:

- Chân dung rất giống ... nhưng theo sự suy đoán của lão phu thì tôn giá đây chỉ có thể là ...

Tôn Đình Thượng găm lên:

- Im ...

Ngọa Long Tiên Sinh nhướng mày:

- Tôn giá sao lại không cho lão phu nói ? À ... tôn giá sợ bị lộ chân tướng ...

Ngọa Long Tiên Sinh toan nói hết những suy nghĩ của mình thì Tôn Đình Thượng đã lạng người dẫn đến, tổng luôn hai đạo chưởng kinh, tập kích trực diện Ngọa Long Tiên Sinh.

Hứng trọn hai đạo chưởng kinh mãnh liệt của Tôn Đình Thượng, Ngọa Long Tiên Sinh ngã vật lên nắm mộ của Mộng Thiên Kiều. Lão rùng mình ớn lạnh một bùm máu, rướn lên nắm mộ.

Ngọa Long Tiên Sinh gượng ngồi trở lại tư thế cũ, tuyệt nhiên không hề thốt một tiếng than hay van xin Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Tôn giá nóng giận vậy ?

Ngọa Long Tiên Sinh chột hướng mắt nhìn về Tứ Thiên.

Bách Diện Thượng Nhân như sợ Gia Cát Thượng Quan sẽ thố lộ bí mật của mình, liền vươn trảo chộp tới yết hầu của lão tiên sinh. Lão gằn giọng nói:

- Lão quỷ định nói gì ?

Nhìn thẳng vào mặt Tôn Đình Thượng, Ngọa Long Tiên Sinh trang trọng nói:

- Sao tướng sẽ không thuộc về Bách Diện Thượng Nhân đâu, cho dù người có nắm được bí mật của Đền Thiêng.

Cặp chân mày của Bách Diện Thượng Nhân nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra. Lão nhỏ giọng nói:

- Tất cả đã quá muộn để lão quỷ nhúng tay vào rồi. Nếu như lão có đủ bản lĩnh thông huyền Càn Khôn thì đã có thể khống chế được Cửu Thiên Nhậm đang khắc chế ta. Nhưng ... rất tiếc ... Ý trời đã muốn như vậy nên lão đành bất lực, chỉ biết nhìn mà chẳng làm gì được.

- Lão phu không muốn làm gì, bởi không muốn vượt qua sự sắp xếp vận chuyển của Ngũ Hành.

- Lão đang lừa dối chính lão, mà định lừa cả ta ư ?

Tôn Đình Thượng lắc đầu:

- Thời khắc để Tôn mỗ độc bá chẳng còn bao lâu nữa. Vĩnh biệt lão.

Tôn Đình Thượng dứt câu thì trảo công cũng chộp vào yết hầu Ngọa Long Tiên Sinh.

Máu phún ra từ yết hầu của Gia Cát Thượng Quan khi trảo công tàn nhẫn của Tôn Đình Thượng bứt đứt khí quản. Mặc dù bị bứt đứt khí quản nhưng Ngọa Long Tiên Sinh chẳng một chút gì biểu lộ sự đau đớn hay nhăn nhó. Thần thái của lão tiên sinh vẫn ung dung, tự tại như đã biết mình phải chấp nhận khổ hình này.

Trong tư thế ngồi kiết đà, lão chỉ hơi xoay người, đặt tay lên nắm mộ đất của Mộng Thiên Kiều rồi từ từ gục đầu xuống.

Tôn Đình Thượng nhìn Gia Cát Thượng Quan:

- Lão sống không trọn tình nhưng chết lại được ở cảnh bên nàng.

Tôn Đình Thượng nhìn lại Tứ Thiên đang giương mắt nhìn. Lão nghiêm giọng nói:

- Đông Chủ Hành Thiên và Bắc Chủ Hành Thiên Sứ Giả. Hai người hãy nhận pháp sự.

Hắc Bạch Thần Quân cùng bước tới, quỳ xuống trước mặt Tôn Đình Thượng:

- Đông Bắc Chủ Hành Thiên chờ huấn lệnh của Giáo Chủ.

- Hai người rượt theo hai ả nha đầu kia, dẫn độ chúng về tổng đàn, không được thất bại.

Tôn Đình Thượng giữ ống tay áo trường y tạo ra một kinh lực đánh thẳng về phía năm ngọn núi Ngũ Hành Thiên Sơn. Lão vừa phóng kinh vừa thi triển khinh công tuyệt đỉnh, như phép Lăng Ba Hư Bộ của Thiếu Lâm, phóng vào trong trận pháp.

Không đầy một tuần trà, trận pháp Ngũ Hành Thiên Sơn hoàn toàn bị phá giải. Tôn Đình Thượng quay trở ra, trên tay nắm năm hòn đá. Lão quẳng năm hòn đá về phía xác của Gia Cát Thượng Quan rồi quay lại nói với Hắc Bạch Thần Quân:

- Hai người đi đi.

Ôm quyền xá Tôn Đình Thượng, rồi Hắc Bạch Thần Quân mới trở bộ băng mình đi.

(Hết tập 7)

- - - 000 - - -